

IZ ĐAVOLSKJE DUŠE KNJEGINJINE

1.

Započinješ disanje kroz nos kao struganje bosom
nogom kroz usijani lim.
Hleo bi zaspati kao da ćeš se probuditi na onoj strani
i zbaciti košulju i konačno početi kao trava,
tanki mudonja.
S malim tegom na dlanu ležeš pored mog stomaka kao
pored protivnika, —
olovkom, koja je puna zvukova sa radija, paraš mi usta,
otvaraš me kao dinju — i ne nalaziš unutra šta si tražio:
ne padaš malodušan na kolena, već iznova dovlačiš predmete
pomaknute iz slatkog mraka
Na smrt te seti svaki moj zov i sve moje izrasline životinjske —
i moj loši sjaj, koji pada čim neko kucne o prozorsko staklo:
— kao što pada nečiji noćni lik sa izloga
čim grane sunce —
i moje ruke:
ogromne ruke žene koja te ranjava uvek u jedan panj, u isti penis
— i tek što nisi zaspao i stigao do kraja sna živ:
padaš već sa mojih zidina kao buba i budiš se opet sa ove strane
leden kao grozd nasred jezera,
vilenjak kameni

2.

Grad je naš goli organ. Venac još od vremena kad na
svetu živeše samo očevi.
Posmatram tvoje oči muške, surlu natopljenju vidom.
Tvoje prste, kratke kao karta
Tvoja usta kao parče guzatog hleba
Tvoju levu i desnu ruku kojom nesposobno opisuješ svest
i upinješ se ne bi li je ustremio ka drvetu, kao ubicu, —
ne bi li praktično ponovio sve ono što si sastrugao
sa trbušnih zidova svoje majke
tumarajući po njenim ludim uspomenu na noć:
onu ljagu, onu toplu belu tečnost, ono hranljivo bezumlje

3.

Učinih ti se poznatom: ili žena ili majka. Oedipus reks.
Zadimljeno sam lice ispod marama.
Ruke: stružu so sa tvog ramena, s pećine

Ja koja tanjim svaki svoj let,
koja noktom dubim led ne bi li se povukla sasvim,
kao voda —
ženu ću ti drugu, pohotnu, načiniti od svog kuka
kao od mirišljiva testa: s dojka malim kao okrugle hrpe perja —
samo prestani disati!
nek nestane taj bol!
koji diže kurati nož s kolena
i u svom besu ruši zemljane kuće poredane po mom golom stomaku,
— kao da su šišarke.

4.

Budi prognan zbog svake misli krvave o meni,
budi prognan kao što su već bile prognane
drvene lutke u belim trikoima —
ne iz Carstva, već iz mog kukuruznog poljupca,
iz ruke koja se uvija oko tebe kao što
leti ptica raznesenih sisa

Od kuka svog, kuka tvoje ljubljene, ja sama
napraviću ti novu ženu
sa stomakom kao slika —
ne, više neće biti dosta da nisi tu,
nosati, kurati,
nije dovoljno samo to pomeranje toplotne linije od mog boka —
ubih! —

dosta je jedino mrtva krv u tvojoj glavi

ODGOVOR AKTERA ĐAVOLSKOJ DUŠI KNJEGINJINOJ

Zao je čas, gle, list se, ko kostur
svom vraća mrtvacu, — zemlji.
Ja te ljubljah čvrsto.
Tebi jebem mater,
tebi, koja si jača od svog predkazanja,
koja mi ližeš čelo i topiš ga
ližeš i oblikuješ me, tvog mrtvacu,
i zbacuješ košulju i pokazuješ životinjama i meni
novo lice — poteklo iz same opasnosti, —
koje se ženski smeši i pušta me
polako
smrtno unutra
goluzdravog,
uda nabreklog

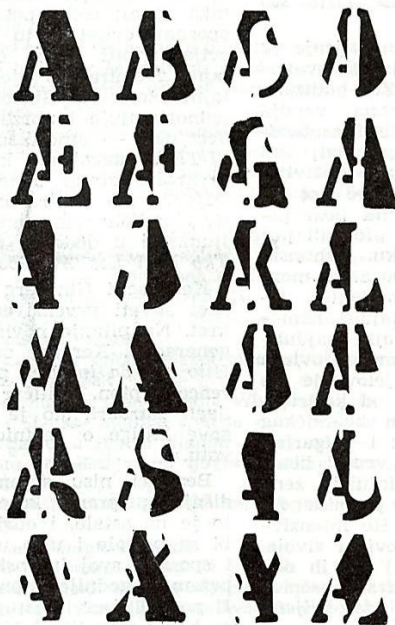
O, LEZBEJKE

O, lezbejke,
sestre kudrave! Svečarsko božje blagot
Ljubavnice nerazumne i opojne
što razgovetnim obasipate
sjajom
Zemlju —
kojom
samo
hodamo, mi
vernici sjedinjene suprotnosti.
Ne progonite nas
što ne postaste kraljevi naših vrtova!
Ta, odluku ne donesosmo
nas nekoliko,
no sâm Bog!
Ne zavodi nas, prirodu grešna,
da i njima
poneki muški mečak otkaçimo!
Nek se iza našeg privremenog mira i dalje
pesma tananija od prakse odvija

miodrag martinov

GRAD JE NAŠ GOLI ORGAN

215,50 g — hanček matjaž

O SVEŽEM GOVNETU

Ta je materija još sasvim budna.
Pritiska zemlju
još jednim laktom
dok ostaje tako
izvaljeno nehajno na travi.
Put vodi
tik uz njega,
gomilu,
kopile,
nešto što igra kulu.
To je put kojim se mogu zaboraviti teniseri
u svojoj naglosti i jurnjavi za loptom,
koja visi ispod meseca...
Baš zbog toga što je sveže
ono tek umire. Tako se to jedinstveno
u strukturi sveta nalazi
snaga mladosti
i smrti istovremeno.
Otuda je nabreklo
i više ne odaje pravu meru onog
ko ga je ispucao.
Znoj se vraški, bori se za poslednji dah,
Skoro je glasno
kao
veseo gost